

1

Als ik me ervan heb verzekerd dat niemand me ziet, wriemel ik de kauwgom uit het papiertje en stop hem in mijn mond. In mijn contract staat dat wij – werknemers van Lang en Gelukkig Land – geen kauwgom, snoep of iets anders waar we op moeten kauwen in onze mond mogen hebben tijdens werktijd. Niet dat er in de verste verte iemand in de buurt is, maar ik vertrouw helemaal niemand. Als je niet uitkijkt, steken ze je hier zo een mes in je rug. Zo loopt er een oger rond, die zelfs zonder zijn pak meteen te herkennen is, zo'n chagrijn is het. Nu ik er zo over nadenk, kun je bijna al mijn collega's zonder hun kostuum herkennen. En Eva, de manager van het park, die heeft ogen in haar rug. En misschien ook wel een paar spionnen, want ze weet altijd álles.

Ik kauw driftig op de kauwgom. Appel, mijn lievelingsmaak. Wanneer ik Rik voorbij zie lopen, onderweg naar de kostuumafdeling om zichzelf in zijn werkkleding te hijsen, zwaai ik naar hem. Hij is mijn beste vriend hier in het park, en ik weet zeker dat Rik en ik ook beste vrienden zouden zijn geworden als we elkaar ergens anders waren tegengekomen.

Op zijn eerste dag hier ging het bijna mis toen hij in een belachelijk kabouterpak naar me toe liep en vroeg of ik Noa was, omdat hij zich bij mij moest melden. Het heeft een halfuur geduurd voor ik hem kon aankijken zonder tranen in mijn ogen. Rik is namelijk niet zo groot geschapen. Niet dat ik dat weet uit ervaring, want Rik is zo homo als maar zijn kan. Ik zou niet weten hoe hij er op dat gebied aan toe is, maar ik bedoel dat hij klein van stuk is. De correcte term is 'een klein mens', maar als hij bij mij is dan is hij een dwerg. Hij heeft een hekel aan dat woord en ik kan hem geen ongelijk geven, maar hij is het letterlijk. Een dwerg. Met zo'n puntmuts. Eerst probeerde hij nog boos te kijken, maar de plakbaard en de borstelige wenkbrauwen die op en neer gingen bij elke beweging van zijn gezicht maakten het ook voor hem redelijk onmogelijk om serieus te blijven. Het duurde niet lang voor hij zelf moest lachen om de situatie en sindsdien is er geen vuiltje meer aan de lucht. Hij loopt met me mee door het park, gaat met kinderen op de foto en rent achter ze aan als ze aan zijn baard trekken. Hij is gek op dit werk, net als ik.

Dat was niet altijd zo, vooral niet in de eerste weken hier. Toen mijn vader overleed, bleef ik achter bij Viola. Mijn stiefmoeder. Mijn eigen moeder is met de noorderzon vertrokken, een week voor mijn twaalfde verjaardag. Ik hoorde later via via dat ze naar Amerika was gegaan om daar actrice te worden, maar dat boeit me echt niet. Voor mij hield ze op met bestaan op de dag dat ze de deur achter zich dichttrok en mij achterliet. Na een tijdje kwam Viola in mijn vaders leven en toen ze trouwden nam zij de rol van mijn moeder over. Niet van harte, maar ze was meer een moeder voor me dan mijn eigen moeder ooit geweest was.

Zij kocht mijn eerste maandverband en legde me uit waar ik last van had toen ik dodelijk geschrokken naar beneden kwam die eerste keer. Zij leerde me hoe ik lippenstift moest gebruiken. Ze was er ook toen mijn eerste vriendje me dumpte, en tijdens mijn eerste liefdesverdriet zat zij klaar met thee en koekjes om samen te bitchen dat die jongen een eikel was en ik beter verdiende. Ze huilde met me mee toen mijn vader overleed en ze maakte me meteen duidelijk dat ik altijd op haar kon rekenen. Dat we het wel zouden redden met z'n tweetjes. Ze hield haar woord.

Toen ze hoorde dat ik op zoek was naar een baan, heeft ze een goed woordje voor me gedaan bij de grote baas van Lang en Gelukkig Land. Zelf werkt ze in het spiegelpaleis en poetst de hele dag met een vochtig doekje de kusmondjes en hand- en vingerafdrukken van kleine kleuters van spiegels. Een attractie die misschien maar vijf bezoekers per dag trekt, en dat zijn alleen mensen met heel kleine kindjes die niet in de achtbaan mogen.

De rest van de tijd zit ze in een klein hokje haar nagels te vijlen en op Social Deal te zoeken naar schoonheidsbehandelingen met korting. In de afgelopen maanden ging ze voor permanent ontharen, heeft ze iets aan haar ogen laten doen (ook al zegt ze dat het niet zo is, ik zie het echt wel) en als toppunt heeft ze haar lippen laten opspuiten en botoxinjecties genomen. Ik hoef denk ik niet te zeggen dat ze inmiddels een zielige afspiegeling is van wat ze ooit was, en ze zag er best goed uit toen ze iets kreeg met mijn vader.

Onze relatie is met sprongen vooruitgegaan toen ik een appartement van parkhuisvesting kreeg en niet meer bij haar in huis hoefde te wonen. Ik blij, want ik ben binnen vijf minuten op mijn werk, zelfs als ik me verslaap kom ik

nog op tijd, en zij blij omdat ze het huis nu voor zich alleen heeft. Ze kon eindelijk mijn slaapkamer omtoveren tot een hobbykamer zodat haar spulletjes niet meer door het hele appartement slingeren. Alleen, toen ik binnen twee weken van papiertjes prikken promoveerde naar 'Prinses', was ze zwaar beledigd. Ze zou het nooit toegeven maar dat was precies wat zij graag wilde doen, maar waar ze nooit voor werd gevraagd. Op zich is het niet zo raar dat ze dat wil, maar ze is dus wel ongeveer twintig jaar te oud om in een prinsessenjurk rond te lopen. Ze wil geen boze koningin zijn of een heks, dus eigenlijk is het haar eigen schuld dat ze niet uit dat bedompte hokje komt.

Er loopt een vliegend tapijt voorbij en hij knipoogt naar me. Een van de nieuwelingen die we elk jaar in de vakantietijd krijgen. Aan het begin ben ik zeker twee maanden bezig geweest met prinses, tapijten, geesten, tovenaars en trollen van me af te slaan. Ik heb er gewoon geen zin in. Ik moet er niet aan denken dat ik een relatie met een collega zou krijgen. Elkaar hier de hele dag tegenkomen, en dan thuis ook nog op elkaars lip zitten. Bijna al mijn collega's willen kinderen. Ik wil ze niet. Echt he-le-maal niet. Dat mag je niet hardop zeggen, want dan kijken ze je aan of je een poesje probeert te verdrinken. Ik vind kinderen leuk. Ik vind ze zelfs geweldig. Om ze de hele dag bezig te houden, maar daar stopt het dan ook. Na afloop gaan ze heerlijk met hun ouders mee naar huis, en ik naar mijn lekker rustige, opgeruimde, grotmensenappartement, of naar de stad om iets leuks te doen. Allemaal dingen die mensen met kinderen niet kunnen doen.

Het duurt altijd even voordat iedereen op de hoogte is van mijn denkwijze, maar het verloop is hier dusdanig groot dat wanneer iedereen het snapt, ze alweer ergens anders wer-

ken. Er is geen beginnen aan en dus speel ik tegenwoordig gewoon het ijskonijn zodat iedereen me met rust laat.

Viola is er nog steeds van overtuigd dat het een bevestiging is en dat ik haar een paar stiefkleinkinderen ga bezorgen als ik wat ouder ben. Ik heb het hart niet om tegen haar te zeggen dat die er nooit gaan komen.

Het vliegend tapijt is niet de enige nieuwe. Er is, voor het eerst sinds ik hier werk, iemand die mijn interesse wel heeft gewekt. Ik kom hem al een tijdje overal tegen. In het park, bij mijn flat en ik heb hem ook al eens vaker met het meisje dat Yasmine speelt zien lopen. Ik denk dat hij haar vriendje is. Het zou niet eens zo heel raar zijn, aangezien ik hem wel eens met het tapijt in de parade heb zien lopen. Hij speelt Aladin en wat is er logischer dan dat met je eigen vriendin te doen? Hij lacht ontzettend lief, maar ik heb nog nooit een woord met hem gewisseld. Ik heb hem wel eens stiekem bekeken in de kleedkamer, met zijn gebruikte lichaam, net iets te lang zwart haar en ogen die zo donker zijn dat ze ook bijna zwart lijken. Kijken mag, toch?

Vandaag heb ik hem nog niet gezien. Misschien heeft hij een dagje vrij en doet hij iets leuks met zijn vriendinnetje.

De geur van popcorn en suikerspinnen komt me tegemoet als ik richting het park loop.

Ik spuug net mijn kauwgom in het papiertje, als Viola voorbijloopt en me een boze blik toewerpt. Shit.

‘Ik heb je niet aan een baan hier geholpen zodat jij gewoon de regels kunt negeren, jongedame! Je weet dat je geen snoep mag tijdens werktijd!’

Ik zie het probleem niet. Ik sta backstage, waar geen kinderen en bezoekers mogen komen en ik ruim mijn afval netjes op. Als ze me voorbij is, steek ik mijn tong naar haar uit en mik het papiertje in de emmer naast me.

‘Klaar?’ vraagt Rik, die naast me is komen staan.

Ik moet elke keer weer lachen als ik hem in zijn kostuum zie. Rik draagt een grote puntmuts en een lange witte baard, en hij heeft een lantaarn in zijn hand. Onder de opgeplakte borstelige wenkbrauwen zijn nog net zijn ogen te zien en onder de snor zie je altijd een glimlach.

‘Laten we dan maar gaan, Uwe Hoogheid. De kindjes wachten.’

Als we weglopen zwaai ik nog even opzichtig naar Viola, die geschrokken en met een schuldbewust gezicht een sigaret op de grond gooit en uittrapt. Als er hier één ding nog strenger verboden is dan kauwgom zijn het wel sigaretten. Behoorlijk hypocriet als je het mij vraagt. En dan zwaait Rik de poort open en stapt meteen in zijn rol als er twee kleine meisjes met een handtekeningboekje aan komen rennen en gillen als ze mij zien.

De dag vliegt voorbij. Voor ik het doorheb is het al acht uur en om vijf over acht liggen mijn muiltjes naast mijn pruik op de kaptafel in mijn kleedkamer en worstel ik met de rits van mijn jupon. Ik kan er net niet bij en niet voor het eerst wens ik dat ik handen op mijn rug had. Dat is in een sprookjespark waar wonderen bestaan toch niet te veel gevraagd?

‘Heb je hulp nodig?’ Ik deel mijn kleedkamer met nog drie prinsessen, en hoewel dat een beetje krap is, is het in dit geval best handig.

‘Graag!’ zucht ik. ‘Het leek wel of alle kinderen vandaag een overdosis suiker hadden, zo gingen ze tekeer. Rik heeft wel drie keer een kind dat niet los wilde laten van me af moeten trekken.’ Lena, die de prinses die haar glazen muiltje verliest speelt, grinnikt en trekt langzaam mijn rits naar

beneden, voorzichtig, zodat ik niet klem kom te zitten of de rits vastloopt tussen de meters gele stof van mijn rok.

‘Wees maar blij dat wij de hele dag alleen maar mooi hoeven te zijn, ik heb vandaag wel zeven keer “een achterstevoren” gehoord.’

In het begin moest ik daar heel erg aan wennen, aan die codes. Maar als je erover nadenkt, klinkt het beter wanneer iemand ‘WE HEBBEN EEN ACHTERSTEVOREN BIJ DE FONTEIN’ roept door een luidspreker, dan: ‘ER HEEFT IEMAND IN DE FONTEIN GEKOTST.’ Ik moet er inderdaad niet aan denken dat ik dát zou moeten opruimen. Liever een kleuter met haar armpjes om mijn nek geslagen die niet wil loslaten, dan in dertig graden met een zwabber de maaginhoud van diezelfde kleuter uit de fontein vissen of van een bankje krabben. O, en laten we vooral niet de ‘ballon’ vergeten. Toen ik hier net werkte dacht ik steeds: wat kunnen wij eraan doen als er een kind zijn ballon heeft losgelaten? Is het de bedoeling dat het personeel erachteraan gaat rennen in een poging hem weer te vangen? Tot ik erachter kwam dat ‘een rode ballon in de hoofdstraat’ code was voor ‘er ligt bloed in de hoofdstraat’. Meestal van een enthousiaste kleuter die haar favoriete prinses zag en toen snoeihard onderuitging. Vanaf die dag keek ik bij het horen van ‘een ballon’ niet meer omhoog zoals daarvoor.

‘Ga jij nog iets leuks doen vanavond?’ vraagt Lena.

Ik knik enthousiast. ‘Met de nieuwe Stephen King op de bank, mijn benen omhoog, een glas wijn en een bak popcorn.’

Lena snuift. ‘Ik dacht meer aan 3D.’

Dat is een code die we zelf bedacht hebben. Het staat voor Dansen, Drankjes en Dom lullen, en we doen het

minstens één keer in de maand met een groepje prinsessen en aanhang in onze stamkroeg. Even twijfel ik, maar de vermoeidheid wint het toch. ‘Misschien een andere keer.’

Lena veegt met een vochtig doekje haar theatermake-up van haar gezicht en knikt begrijpend, terwijl ik in mijn comfortabele joggingbroek glijp. Na de hele dag in die dichtgesnoerde megajurk is het een verademing om iets aan te hebben dat gemakkelijk zit. Een paar oerlelijke maar lekker praktische crocs maken mijn campingoutfit af.

‘Tot morgen!’ Lena wuift naar me. ‘Veel plezier met je boek!’

Ik verlaat het park via de personeelsingang en loop net de steeg naar mijn appartement in als de deur van de hoofdingang opengaat en er iemand met volle snelheid schreeuwend naar buiten stormt.

‘Je doet je best maar. Trut!’ schreeuwt hij met z’n middelvinger in de lucht en zijn blik nog naar achteren. Voor ik het doorheb vliegen we samen over de smerige stoep van het steegje en komen we rollend tot stilstand, hij boven op mij en ik op mijn rug op de grond. Net op het moment dat ik naar hem wil snauwen dat hij moet uitkijken, kijk ik hem aan en slik ik mijn opmerking in. Ik kijk recht in de bruine ogen van Aladin.